

Nettverk (2006)

Terry Nilssen-Love

Når man kommer inn hovedinngangen til Arne Rettedals hus skal man ikke gå mange metrene før man legger merke til en betongvegg pepret med fargerike kuler. En annen tilsvarende vegg befinner seg i kantinen like ved. Veggene er massive i dimensjon. Den ene er hele 13 meter både høy og bred, den andre strekker seg 11 meter opp og nesten fem meter bortover. Står man nær sistnevnte og kikker opp, gir den et ruvende inntrykk. Det samme gjelder for den på 15 meter, men denne vil man gjerne først betrakte cirka fra midtlinjen, ettersom man går ned en åpen etasje for å komme til kantinen. Verket er på ingen måte brutalt. Det er heller ikke spesielt dominerende for sine omgivelser, men det markerer seg med sin enkle, men underliggjørende tilstedeværelse.

Nettverk er tittelen på verket som pryder de to betongveggene. Det er et bestillingsverk av kunstneren Terry Nilssen-Love (f. 1942) – en brite som har levd og virket i Stavanger så lenge at «lokal» nærmest er en underdrivelse. Nilssen-Love har hatt en rekke utstillinger både lokalt og nasjonalt og underviste på Rogaland kunsthøgskole i nesten 20 år. Han er en erfaren kunstner, mest kjent for sine kraftfulle malerier og mange utsmykninger.

Verket er montert på betong som verken er polert eller malt, men rå og autentisk med sine ferdigstøpte elementer. Men det er ikke veggens uttrykk som spiller hovedrollen her – selv om den heller ikke bør undervurderes. Gir man verket litt tid så er det tydelig at kunstneren har arbeidet aktivt med den eksisterende arkitekturen og sporene som allerede finnes i den. De glatte glinsende kulene nærmest popper ut av veggene i et tilsynelatende tilfeldig system. Litt forunderlige og tankevekkende henger de der – røde, gule, grønne, blå, hvite og svarte. De klare fargene skaper en forbindelse til Nilssen-Loves fargesterke malerier. Det frie og abstrakte formspråket som kjennetegner praksisen hans, har fått en ny drakt i Nettverk. Det maleriske uttrykket, med spor etter kunstnerens bevegelser under arbeidet, lag på lag av kraftige penselstrøk og understrekingen av malingens flytende substans, er byttet ut

med noe fastere og mer avgrenset. Likevel danser kulene over betongveggene i en komposisjon som ikke står så langt fra maleriene hans som man kanskje tenker ved første øyekast.

Når blikket sveiper over verket, blir det snart klart at det finnes en rytme. Mindre klart er hvilken takt det har. Man aner en orden i kaoset – akkurat som i maleriene hans. Kulene er både spredd ut og gruppert, det virker både tilfeldig og planlagt. Noen står på rad i samme farge, flankert av andre farger, imens noen står alene. Ser man lenge nok på dem, oppstår mønster og figurer mellom kulene. Som klinkekuler i kinasjakk, eller kvistene i et tretak – bare langt mindre organisk. Øynene finner stadig nye former i forholdet mellom dem. Kulene er montert på tynne stenger slik at de stikker litt ut fra veggen. Dette blir først åpenbart sett fra siden, og da kan de minne om kartnåler som markerer hvor man har vært eller eventuelt hvor man ønsker å dra. Men kartet over destinasjonene er et blankt lerret.

Fargene og ikke minst det rigide men samtidig tilfeldige, fremstår mer kryptisk etter hvert som man vier verket tid. Det er kanskje her koblingen til «lagene» i maleriene til Nilssen-Love befinner seg. Dybden som i maleriene fremkalles av en overmalingsteknikk som henter om at noe skjuler seg bak, eksisterer her i lagene av system (eller mangel på et) og fortolkning.

Kulene har en gitt avstand mellom seg, selv der hvor mellomrommene oppstår - de forholder seg til et usynlig grid. Eller er det egentlig usynlig? De spredte grupperingene og avstandene mellom kulene skaper tette og løse forbindelser mellom dem – ikke ulikt kart over sosiale nettverk. I forsøket på å avdekke systemet trer det eksisterende rutenettverket frem. Sporene etter forskalingen, de systematiske små sirklene i betongelementene etter festepunktene, styrer avstanden mellom kulene. I hvert fall så langt de kan la seg styre – kulene veksler mellom å treffe punktvis og hoppe elegant over sirklene. De forholder seg lekent til det gitte rammeverket, men danner sin egen formasjon innenfor det. Fortolket på denne måten er analogien til alt fra livet selv til academia slående. Treffsikkert og forkledd

som en gåte oppfordrer verket til undring, å tenke selv, finne sin egen vei innen et gitt system og tilføre ny kunnskap til det allerede etablerte.

Tekst: Maiken Winum